

ко овци колятъ тука! Прѣдъ ханищата се виждатъ накачени одрани гювдета или кожи и на сѣщото мѣсто продаватъ печено месо. — Въ това именно село Ветренъ, което прѣди се наричало Ени-кюю, треската задържала Ламартина двадесетъ деня, когато се връщаль отъ истокъ. Ето, той що говори: „Къщитѣ сж разсѣяни по склоноветѣ на два хѣлма, които сж раздѣлени съ дълбокъ долъ и сж заобиколени съ красиви плодородни градини и полѣни. Политѣ на планинитѣ сж обработени; на височинитѣ има прѣкрасни гори, а по върховетѣ — скали. Тука, именно, азъ можихъ да изуча и, даже вхтрѣ въ семействата, нравитѣ на българитѣ; тѣ сж сходни съ нравитѣ на нашитѣ селени отъ Швейцария и Савоя. Тѣзи хора сж прости, спокойни, работливи и пълни съ уважение къмъ своитѣ священници. Костюма у женитѣ и момитѣ е почти такъвъ, както и у швейцарскитѣ планинци; женитѣ сж хубавици, живи и грациозни. Както и въ нашитѣ френски села, азъ видѣхъ у бѣлгаритѣ хоро на полѣната. Тѣ сж напълно узрѣли, за да станатъ независими (писано въ 1833 г.!!) и заедно съ сѣрбитѣ, тѣхнитѣ съсѣди, да турятъ основание за бъдащитѣ господарства на европейска Турция. Страната, въ която тий живѣятъ, би се прѣвърнала наскоро въ прѣлестна градина, ако да не прѣпятствоваше слѣпото и глухавото турско противодѣйствие, не отъ страна на правителството, но само отъ управлението, да я обработватъ, като остави макаръ малка надѣждица за обезпеченостъ; жителитѣ иматъ страсть къмъ земледѣлческата дѣятелностъ“.

Ламартинъ, като минавалъ прѣзъ Сърбия, можилъ йоще да се очудва съ онѣзи прѣкрасни гори, люлката на свободата, които сега сж изчезнали: „Задъ Нишъ, пише той, вий встѣпвате въ цѣлъ океанъ сръбски гори. Цѣли шестъ деня ний вървехме прѣзъ тѣзи великолѣпни и непрѣкъснати сѣнчасти джбрави, и нищо не виждахме прѣдъ себе си, освѣнъ едно безкрайно зрѣлище стѣбла отъ дебели и високи букове; вълни отъ трептението на листитѣ и редове отъ хѣлмове и планини въ тѣхното еднообразно облѣкло отъ вѣковни джбове“. Ламартинъ